

СТАНИСЛАВ СТРАТИЕВ

ТЕЗИ ДЕЦА

chitanka.info

Това се случи в онова безкрайно и горещо лято, изпълнено с много скитания и приключения.

Този ден щяхме да ходим на реката — на три километра от града, в една акациева горичка. Там имаше чудесни вирове, в които се къпехме. Но ние отивахме не толкова заради къпането, колкото заради глината. Бреговете на тази река бяха целите от глина. Една такава твърда и зеленикава глина, от която човек можеше да изреже всичко каквото му се поиска.

Ние правехме от глината пистолети, тип „Колт“, самозареждащи се, способни да произведат по седем изстрела за половин минута и необикновено точни. От петдесет крачки те улучваха човек право в сърцето или сваляха летящ щиглец още с първия изстрел.

Това бяха страшни пистолети и което е най-важното — много приличаха на истински. Повърхността на изгладената глина блестеше като потъмняла стомана, а цифрите, които издълбавахме, довършваха приликата.

Отивах да викна Мончо, защото останалите вече бяха се събрали и подсвиркваха нетърпеливо от ъгъла. Бутнах вратата и влязох в двора.

Техният двор, както казва майка ми, е раят на земята. Пълен е с червени и жълти цветя, циклами, лози и дървета. Има и едни цветя, които ние наричахме пеперудени, защото пеперудите много обичаха да кацат по тях. Това бяха мънички цветя с бакърена окраска и на тях винаги имаше пеперуди. Дърветата, няколко круши, череша и люляк, криеха малката им къщичка под клоните си.

Влязох аз в този двор и се канех да свирна сигнала, когато чух гласа на Мончо.

— Не мога да разбера защо си отиваш все в тази посока? — казваше той на някого. — Сигурно се отбиваш в някоя кръчма.

Онзи не отговори нищо, а Мончо пак рече:

— Ами, въздържател! Я се виж какво си червено! Също като носа на татко. Той пие толкова много и само носът му е червен, а ти щом си цялото червено...

Пристъпих тихо напред, огледах се, но не видях никого. Гласът на Мончо идеше някъде отгоре:

— Признай си! Къде пиеш, а? При бай Милан ли?

Аз погледнах нагоре и видях Мончо. Той седеше в клоните на едно дърво и гледаше към небето. Но на дървото нямаше никой.

— Хайде сега! — рече укорително Мончо. — Да се познаваме от вчера, както и да е! Не си ли спомняш какво ми каза онзи ден, когато бях хванал голямата дяволска пеперуда?

— Мончо! — повиках го аз. — С кого говориш бе? Хайде слез долу, че ще ходим на реката.

— Един приятел — рече Мончо. — Вика ме да ходим на реката.

Той слезе от дървото и ме погледна.

— Да не си откачил? — попитах го аз. — Сам ли си говориш?

— Защо сам? — учуди се той. — Със слънцето. Говорим си със слънцето.

— С кое слънце?

— Със слънцето! — повтори Мончо. — С червеното слънце.

— Че може ли да се говори със слънцето? Ти си говореше, а то нищо не казваше. Нали слушах.

— Ти не можеш да го разбереш! — каза Мончо.

— А често ли говорите? — заинтересувах се аз.

— Ще ходим ли на реката? — каза Мончо. — Нали за това ме викаш.

— Кажи за слънцето! — молах го аз.

Но той не каза нищо, влезе вътре, взе си ножчето и тръгнахме към другите деца, които едва изтрайваха да не хукнат към реката.

Къпахме се в реката два часа, плувахме разни стилове — жабешката, кучешката и на гръб, а после започнахме да изрязваме големи плочи от глина. Като изрязвахме достатъчно, изнесохме ги на брега и седнахме под акациите.

— Някой ден трябва да изрежем и ръчни бомби освен пистолети — предложи едно от децата. — От тези, дето приличат на яйца, само че са нарязани.

В акациевата горичка повя вятър, разлюля клоните на дърветата и отмина нанякъде. Долу в реката плаваха патици, наредени една след друга като зърна на броеница, и се любуваха на белите си отражения във водата.

— Страшни колтове ще станат от тази глина! — рече Тони. — Реже се като сирене. Ще изпозастреляме всичко наоколо.

Всички започнахме да изрязваме пистолети.

— Хайде да видим кой ще направи пистолета си пръв! — предложи някой. — Който го направи пръв, ще застреля другите!

Съгласихме се и започнахме трескаво да дълбаем глината. За тази работа се иска не само да работиш бързо, за да не те изпреварят. Известно е, че ако не го направиш хубаво, пистолетът в решаващата минута може да ти засече или пък да не улучи и тогава отиваш по дяволите.

От бързината глинените плочки се чупеха, тъкмо свършвахме корпуса и дулото и ни оставаше само спусъкът, от бързане счупвахме дулото, всичко отиваше на вятъра и започвахме отначало.

Но как няма да бързаме, като първият, който направи пистолета, ще застреля другите.

Това проклето бързане ни караше да бъркаме, чупехме глината, започвахме пак наново.

По едно време видяхме, че най-напред от всички в работата са Тони и Мончо. Тони довършваше спусъка, а всичко останало беше готово — и мерник имаше, и дуло, и дръжка, дори номер беше сложил на пистолета.

Мончо беше седнал малко настрани, не се виждаше какво му остава още, но по движенията — бавни и спокойни — ние разбрахме, че той вече е почти готов, само довършва и изглажда пистолета.

— Давай, Мончо! — завикахме ние. — По-бързо, че Тони ще те убие!

Мончо се усмихваше и продължаваше да работи с бавни и спокойни движения. Тони се беше обърнал настрани, за да не виждаме кога точно ще бъде готов.

Всички бяхме страшно възбудени и крещяхме:

— Давай, Мончо! Убий го! Давай, Тони!...

Патиците долу в реката се уплашиха от виковете ни и забързаха към моста, за да се скрият на сигурно място.

Мончо беше свършил да дяла. Той седеше все така — настрани от нас — гледаше направеното от него в шепата си и се усмихваше.

— Убий го бе! — разкрещяхме се ние. — Какво чакаш? Не виждаш ли, че сега ще свърши и ще те убие! Убий го, убий го!...

Мончо се изправи и протегна напред ръка. Но тя беше затворена и ние не виждахме пистолета. Така можеше да се рани в ръката.

— По-скоро стреляй!!! — викахме ние и се чудехме защо не стреля. — Разтвори си ръката и стреляй! Убий го!

Мончо се усмихна и разтвори ръката си. В това време Тони беше станал, в ръцете му блестеше пистолетът. Той светкавично изпъна ръка и стреля.

Мончо падна на тревата. От сърцето му течеше кръв, ясна и алена. В акациевата гора стана тихо, едва шумоляха клоните и в тишината се чуваха само песните на птиците. Мончо лежеше и ясната му кръв изтичаше. Очите му гледаха към небето и то се отразяваше в тях — синьо и безкрайно. В очите на Мончо грееше слънце, плаваха облаци и летяха птици. Алената кръв на сърцето течеше към ръката му и правеше птичето в нея червено.

Миг преди да падне, ние разбрахме защо Мончо не стреля. Той държеше в протегнатата си ръка птиче.

Как да стреляш с едно птиче. Птиците не могат да стрелят. Те не са като пистолетите.

Едно малко птиче от глина лежеше в ръката на Мончо. В акациите истинските птици запяха още по-силно, над гората заблестя червеното слънце, вятър премина и разлюля клоните.

Тони стоеше на мястото си, онемял с пистолет в ръка.

Цял ден след това правихме птичета от глина.

Вечерта се върнахме вкъщи и вместо пистолети донесохме глинени птичета. Като ги видя, баща ми се усмихна някак особено и малко тъжно.

— Тези деца пораснаха! — каза той. — Върви си времето, отиваме си и ние с него. Кога пораснаха тези деца...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.